

Agenti, kolaboranti, zradcovia a udavači alebo Komu sa hojdá žalúdok, ten nech nelezie do politiky

- CZ24 News | 5. února 2023

SLOVENSKO/ČESKO: 33 rokov po slávnom novembrovom prevrate, keď už mala byť stredná Európa podľa všetkých vešteckých krištáľových gulí z 90. rokov novou krajinou zaslúbenou, oázou cti a komunistická totalita len muzeálnym exponátom, sa nám odrazu vysypalo na hlavu vrece plné bývalých agentov. A zároveň sa nám na scénu oknom vrátili, po tom ako ich vyhodili dverami, aj niektorí zaslúžilí ponovembroví kolaboranti. Ako je to možné? Kde sa v nich berie tá neopotrebovateľnosť? V čom spočíva čaro ich nekonečnej použiteľnosti? Ako sa zdá, ich „všestrannosť“ dozrieva ako víno. Ešte ich určite budeme musieť nejaký čas poslúchať, ale nezúfajme - po nich prídu ďalší.

Zdroj: wikimedia commons, TASR, Store norske leksikon; koláž Christianitas.sk

„Tatíček 2.0“

Kovaného agenta komunistickej kontrarozviedky a oddaného milovníka Sovietskeho zväzu, českého generála Petra Pavla, ktorý obrátil svoj ideologický hubertus tak razantne, že mu skoro vyletelo futro, zrejme netreba zvlášť predstavovať. Vďaka propagandistickej mašinérii, ktorej účinok pripomínal hystériu beatlemánie, vrátane šokujúceho správania sa niektorých blond fanúšičiek s pozastavenou pubertou, ho pozná dôkladne celá stredná Európa. Preteky v slovenskej servilnosti a v miešaní kokteílů z sentimentálnej gýčovosti však nevyhrala naša pani prezidentka, ale iná prekypujúca studnica bodrých nápadov - liberálny karikaturista Shooty. Ten, v duchu najlepších tradícií prvoplánovej stalinistickej „satiry“ z 50. rokov, vymaľoval generála Pavla v oslavnej karikatúre ako reinkarnovaného Masaryka s titulkom: *Tatíček 2.0*.

A možno ani sám netuší, akú pravdu povedal. Masarykov angažmán v lokálnej aj medzinárodnej politike totiž silne pripomína rolu služobníka všetkých možných, len nie domácich mocností. Podobne ako v prípade generála Pavla.

Zdroj: wikimedia commons

Korporátne médiá však spokojne mľaskajú, lebo generál bol preverený. Áno, a to dokonca niekoľkokrát: Varšavskou zmluvou, NATO, ŠtB, GRU, CIA a zrejme aj ďalšími zahraničnými skratkami. Tým je však povedané všetko a zároveň sa celé, práčne vykonštruované ideologické delenie strán obracia v prach. Závazná doktrína znie: nezáleží na tom, kto bol čím a akú ideológiu vyznával (ak vôbec nejakú skutočne vyznával), hlavne že je náš a slúži nám. Tak sa stal z biskupa Talleyranda po revolúcii občan minister, za Napoleona knieža minister, za reštaurácie Bourbonovcov bol chvíľu minister, za kráľa buržou opäť knieža minister; a tak sa stal Fouchého kňaz, agent tajnej polície, jej minister a nakoniec vojvoda z Otranta.

Náš človek

A komuže to slúžili, slúžia a budú slúžiť? Predsa vždy tým správnym (rozumej vládnucim) medzinárodným silám. Slzy im tečú od dojatia nad pravdou a láskou; päšť sa im v rozhorčení zatína nad nepravosťou. Sú dokonale preverení a overení, práve tak ako zabehané firmy – vždy poslúžia zákazníkovi (spravidla zahraničnému) promptne, diskkrétne a spoľahlivo.

Tento klasický model, uvarený v postmodernej ideologickej omáčke, sa v prístupe k bývalým súdruhom ujal v Európe a USA hneď po demontáži sovietskeho bloku. Spomeňme si na zaslúžilých bardov ako boli rumunský Ion Iliescu, aparátčik Nicolaeu Ceaușescua, ktorý v sebe náhle objavil

liberálneho demokrata a servilne plnil príkazy západných globalistov; spomeňme si na poľského prezidenta Kwaśniewskeho (ale aj Lecha Wałęsu, agenta Boleka), ktorý sa v servilnosti voči EÚ doslova prekonával. A ako by sme len mohli zabudnúť na nášho polyhistora, literáta a dokonca aj speváka Rudolfa Schustera, tak oddaného veci globálnej demokracie, či na uplakaného Michala Kováča. Treba nakoniec uvádzať večne potundzeného Borisa Nikolajeviča Jelcina, ktorý mohol predviesť akékoľvek potupné excesy bez toho, aby nad ním hľadači pravdy a lásky ohrnúli nos, hlavne keď poslušne plnil inštrukcie? A čo ukrajinskí Leonidovia – Kravčuk a Kučma, zaslúžili členovia rodnej strany? Čo Čalfa, Weiss, Feldek, Štrasser, Leško, všetci tí dobrí súdruhovia, ocitnuvší sa opäť na tej správnej strane?

A toto je čo zas za lumpa?

Nuž a práve tak, ako neúprosná logika geopolitiky a globálnych záujmov velí okladať tých správnych agentov a korupčníkov sťa bojovníkov za pravdu a lásku, tak rovnaká logika velí nasadzovať tým agentom čo teraz dostatočne alebo vôbec nespokupracujú prasačiu alebo osliu hlavu. A tak sa môžu dvaja bývalí agenti tej istej tajnej služby tešiť zároveň priazni aj odsúdeniu od tých istých pánov.

Kritérium bolo od začiatku jasné: kto pomáhal rozoberať priemysel, inštalovať polokoloniálny systém závislosti a riedil štátnu suverenitu – to bola dobrá stará štruktúra, kto sa mykal a vzpínal (aj keď len s naivitou kohúta túžiaceho byť pánom na vlastnom smetisku ako Vladimír Mečiar alebo s dvojtvárnosťou Roberta Fica) – to bola zlá stará štruktúra.

Zdroj: wikimedia commons

A to už sa pomaly s naším vrecom plným agentov a kolaborantov blížime z Prahy smerom na Slovensko, aj keď pravda zatiaľ len geneticky. Andrej Babiš, momentálne český politik slovenského (?) pôvodu je práve tou figúrkou, ktorej bola prisúdená úloha zlého agenta ŠtB a bývalého komunistického služobníka. Pýtate sa prečo? Ale veď nám to globálne médiá zopakovali najmenej stokrát: nie je dostatočne ukotvený v euro-atlantických hodnotách a štruktúrach. Je potrebné ešte nejaké iné kritérium? Washington locuta, causa finita...

Na druhej strane, asi netreba preceňovať opozičný, či dokonca antisystémový potenciál slovenského synka a junáka spod Tatier, zápasiaceho s drakom pražskej kaviarne, ktorá mu prejavovala nepriazeň len kvôli tomu, že mala ešte servilnejšieho kandidáta. Pokiaľ by sa vo finálnom volebnom candrbále ocitol Andrej Babiš s nejakým skutočne problematickým elementom, okamžite by jeho imidž v očiach korporátnych médií dozrel do priaznivejšej podoby. A v prípade, žeby bol demokraticky naladenými a vyladenými voličmi zvolený, pravdepodobne by sme boli svedkami skutočných orgií vďačnosti z jeho strany za to, že ho elity vzali na milosť. Možno by prekonal v chválospeve na euro-atlantické štruktúry aj hrdinského generála a stal by sa po Masarykovi on ďalším „Tatičkom“ so slovenským (?) pôvodom.

Agent s dušou

A už sme doma na Slovensku, pričom stojíme tvárou v tvár tomu dobrému a správne ukotvenému agentovi, Jánovi Budajovi. Ten nám podľa liberálnej mytológie vybojoval v roku 1989 spolu s ďalšími neohrozenými nepriateľmi komunistického režimu sladkú slobodienku. Prvý bod pre neho a dôvod prečo nemôže byť zlým agentom. Navyše teraz, po krušnom dlhoročnom tlení v ústraní, sa tak zdarne a s takou neomarxistickou odvahou chopil svojej funkcie pokrokového ministra životného prostredia, že sa na neho vysypal celý roh hojnosti dobrých bodov. Spomeňme len ako inkluzívne vyznamenal transvestitu DJ B-Komplexa, ako bojuje za klímu, ale aj proti dezinformátorom a dezolátom, ako vášnivo miluje a podporuje NATO, EÚ, Ukrajinu, OSN, WHO a ďalšie dobré skratky. No povedzte, mohol takýto človek niekoho udávať, ako to tvrdia niektorí neprajníci a ako to dosvedčuje jeho podpis?

Od toho tu máme naše liberálne médiá, aby nás správne navigovali a zodpovedali naše otázky. Euroatlantický *Denník N* nám ústami M. Šimečku správne ukazuje, čo je to byť ľudský ako on: považuje totiž Budajovu vinu za premlčanú. Dokonca je presvedčený, že Budaj nechcel tým, na ktorých sľúbil donášať, ublížiť. Samozrejme že vina je premlčaná, veď inak by musel tvrdiť aj o hrdinskom generálovi na Pražskom hrade, že jeho vina je nepremľaná. Avšak predstavme si bizarnú situáciu, žeby sa potvrdil takýto fakt napr. o Viktorovi Orbánovi. Aj vtedy by bola vina premlčaná? Alebo by bola celá euroatlantická štruktúra v plameňoch rozhorčenia nad pokrytectvom na krásnom modrom Dunaji a vzduchom by lietali výkriky: To sa dalo čakať! Ako na potvoru, práve ten Orbán musí byť bývalý disident.

Zdroj: TASR – Jakub Kotian

Navyše, ohľadom premlčanosti sám Budaj na tlačovej konferencii vyhlásil, že aj keď spoluprácu podpísal, tak „*dušu nestratil*“ a že to bol, držíme si pevne klobúky, „*jeho spôsob boja s totalitným režimom*“. Vskutku zábavné. Avšak vrchol komickeho dosiahol, keď sa presne v štýle komunistických ideológov snažil zosmiešniť svojho priateľa Levického, na ktorého slúbil ŠtB donášať, naznačovaním, že kým on (Budaj) doma bojoval, Levický utiekol do USA. No, ale veď predsa USA sú dobré, či nie? Navyše sa Budaj pomýlil, lebo donášať na Levického nemal určite vtedy, keď bol ten už v USA, ale keď bol ešte v ČSSR. Nebojovali teda vtedy spoločne? Či dokonca Levický ako chartista, ešte troška viac? Čo to však je všetko dnes oproti správnej euroatlantickej orientácii? Len prach.

Trochu piety by som prosil v sále...

Súcit liberálov s dobrým agentom Budajom však neberie konca. Eva Čobejová v denníku *Postoj* najprv smutne konštatuje, ako to na ministerstve pánovi environmentálnemu a inkluzívnemu ministrovi dobre išlo, a zrazu do toho prišla taká šarapata. V titulku svojho článku vysvetľuje, že „*je to ťažké, keď médiá a politici udeľujú rozhrešenie a zatratenie*“. Ale, a to sa pozrime, doteraz jej to neprekážalo? A nie je náhodou aj ona súčasťou tých médií? Nestojí aj ona náhodou na jednej, tej správnej strane a nepíše v jej duchu? Tak prečo, keď nevadí, že sa vyťahujú v Nemecku deväťdesiatroční dôchodcovia z nemocničných lôžok, aby mohli byť súdení za to, že v

tábore varili menáž, alebo otvárali a zatvárali bránu, prečo by malo odrazu prekážať, keď evidentne zdravý a čulý pán minister čelí dôkazom o svojej spolupráci? Lebo to je ten dobrý agent?

S neomylnosťou euroatlantického kádruvára sa ujal Jána Budaja Peter Schutz na portáli denníka *SME*. Išiel na to s pravou americkou priamočiarosťou a otvorene napísal: „Budaj je výrazná tvár lepšej časti slovenskej politiky,“ a dodal, že „Slovensko morálne nelyncuje ani tak fosília prednovembrovej mentality ako Fico a Pellegrini.“ Bodka, diskusia skončila. Keďže Budaj kope za správnu stranu, ďalšie vŕtanie sa v jeho minulosti je zbytočné. Schutz ide ešte ďalej ako ostatní a je dôsledný, pretože vie kam by sa mohli v tomto chumli agentov uberať mysle nezodpovedných dezolátov – ku generálovi Pavlovi, ktorý je teraz idolom všetkých pravoverných. Preto hneď skraja pre istotu uviedol jediná Budajovu škvrnku, a síce to, že „kým generál Pavel sa vyspovedal – dočista dočista – na rozdiel od neho Budaj akoby úprimný nebol“.

Nevieme, či sa generál spovedal priamo Schutzovi, ako kňazovi demokracie a pokroku, ale okrem jeho priznania základných životopisných dát, ktoré sa aj tak nedali utajiť, vieme o jeho skutočných operatívnych úlohách (minulých, dnešných aj budúcich) tristne málo. Možno menej ako o Budajových.

Na fronte sa všetko zrovná

V každom prípade, Budaj a Pavel sú v jednom vreci, tom dobrom. A ktože je tam ešte s nimi? Nepreberné množstvo, ale spomeňme obširnejšie ešte aspoň jedného, ktorý bol akosi v tej najnovšej skrumáži zabudnutý. Ide o nanajvýš „konzervatívneho“ a euroatlantického poľského premiéra Morawieckeho.

Toho v polovici decembra obvinili niektorí poľskí poslanci a investigatívny novinár Szymowski, že bol v mladosti agentom východonemeckej komunistickej polície STASI pod kryciami menami „Jakob“ a „Študent“ a bol evidovaný ako člen operatívnej skupiny Varšava (Operativgruppe Warschau). Údaje našiel novinár priamo v dokumentoch, pričom uviedol, že „spolu s týmito registračnými súbormi v registratúrnom denníku, sú osobné údaje týkajúce sa tejto osoby a zhodujú sa s údajmi premiéra Mateusza Morawieckého.“ Poslanci tiež upozornili na fakt, že Morawiecki sa stal po prevrate vo východnom Nemecku riaditeľom veľkej banky a potom začal robiť politickú kariéru.

Správa, ktorá by sa inak stretla s masívnym ohlasom v médiách, a to minimálne v rovine kritiky nezodpovedného novinára za to, že si vymýšľa a fabuluje na základe nedostatočných dôkazov, sa vďaka dokonalej a tichej zhode korporátnych médií úplne prepadla do informačného trasoviska. Zmienky o nej sa objavujú už len v rámci rozhorčených alebo sarkastických reakcií niektorých občanov na premiérovom alebo vládnom twitteri.

Mlčanie mainstreamových médií o tejto kauze je priam obdivuhodné, ani náznak vlnky už nečerí pokojnú hladinu. A pritom by bolo také ľahké odhaliť extrémistov a dezolátov, že si vymýšľajú a zahanbiť ich pred celou poľskou spoločnosťou. Všetko však prekryla čerstvá várka snehu ticha.

Bude táto kauza riešená až keď sa skončí vojna? Logiku by to malo, minimálne z toho pohľadu, že takýto spis, pokiaľ skutočne existuje, predstavuje ten najlepší podnet k poslušnosti a spolupráci. A tak, ako sa chodili vždy v dejinách do vojny očistiť aj tie najšpinavšie živly (vrátane kriminálnych, ako to môžeme pozorovať v priamom prenose na oboch stranách konfliktu), tak sa týmto plameňom očisťujú aj bývalí agenti, zradcovia a kolaboranti. V atmosfére, keď je politika rozdelená na dva celky ako zoroastrické božstvá Dobra a Zla, je priklonenie sa na tú správnu stranu konfliktu očistnou kúrou s najvyššou účinnosťou.

Situácia je zlá, povolajte zálohy

Táto kvázi vojnová atmosféra umožňuje nielen bagatelizovať spoluprácu s komunistickou agentúrou, ale aj očistiť tým najjednoduchším spôsobom zaslúžilých, ale skompromitovaných kolaborantov z minulosti.

Typickou ukážkou je návrat Mikuláša Dzurindu z bruselského exilu do vrúcne milovanej vlasti. Podobne ako Ivan Mikloš (alebo Pavol Demeš, či Alexander Duleba), predstavuje Dzurinda typ natoľko servilného kolaboranta s aktuálnou mocou, že jeho opätovná prítomnosť na politickej scéne, v menej vybičovanej atmosfére, by šírila okolo seba podozrivý, ťažko dýchatelný odér. Avšak vlast a demokracia volá, preto musí ísť všelijaké prehnané citlivôstkárstvo bokom, a musia byť povolaní muži činu, ktorí sú schopní vrhnúť sa globálnym vládcom k nohám takým spôsobom, že je to v čase mieru nestráviteľné.

Zdroj: Store norske leksikon

A tak tu máme opäť bežca na dlhé trate, účastníka newyorského maratónu a iných trápností, nehodných premiéra suverénneho štátu. Bol však Dzurinda premiérom suverénneho štátu? A záleží ešte vôbec na týchto slovíčkach? Veď ide o demokraciu a pokrok! A o tie mu predsa išlo už vtedy, keď vyhral ako mladý zväzák súťaž s angažovanou komunistickou básničkou.

Média aj samotný Dzurinda v tom majú jasno: rozpredaný štátny majetok a hospodárstvo prinesené na tácke západným vládcom, to všetko je už minulosť, spolupráca na bombardovaní Juhoslávie tiež, klamanie, zavádzanie, či porušenie volebného moratória pri referende o vstupe do EÚ, to všetko je s ohľadom na vyššie euroatlantické dobro premlčané. Samotný Dzurinda novinárom odkázal, že sa necíti vinný a za svoje omyly už zaplatil. Čím? Zrejme ešte usilovnejšou službou v Bruseli.

Ako Fénix z popola vstáva majster neoliberálnej a neokonzervatívnej frázy, vycvičený na euroatlantických školeniach v generovaní takých múdrostí ako „*kde je vôľa – tam je aj cesta*“, ktoré mimochodom presne zodpovedajú vyššie naznačenej všeobecnej použiteľnosti všetkých kolaborantov. A tak Dzurinda zakladá novú stranu, nesúcu dokonale prvoplánový a nič nehovoriaci názov Modrá koalícia, aby pomohol neuveriteľne strápnenej neoliberálnej a neokonzervatívnej scéne udržať Slovensko na tej dobrej strane euroatlantického valu, ako aj válova.

No a prečo je tento krajne nepopulárny a skrachovaný politik dobrý – oproti iným skrachovaným politikom, napr. Mečiarovi a Dankovi? Sám nám našepkal, keď uviedol na tlačovej konferencii tri piliere, na ktoré musia prisaháť politici a strany ochotné uchádzať sa o priazeň Modrej koalície: Vernosť západnej civilizácii, členstvu v EÚ a v NATO + ochrana demokracie a právneho štátu + udržateľná a konkurencieschopná ekonomika.

Akú západnú civilizáciu má s akceptovaním LGBTQ a neomarxistických ľudskoprávných zlátanín na mysli, to však vie zrejme len on sám. V každom prípade to, že média vedia, kto je dobrý, sa prejavilo na masívnej publicite, ktorá sa dostala jeho snaženiu. Vieme si predstaviť, žeby iný politik vyliezol z politického hrobu a všetky korporátne médiá by mu robili reklamu?

Kráčať! Neobzerať sa!

Koho ešte spomenúť? Na koho nezabudnúť? Veď by to bola práca hodná Herkula. Musíme si skrátka zvyknúť na to, že nepreberné množstvo našich spoluobčanov má nielen veľmi flexibilné svedomie a niekoľko kabátov v zálohe, ale aj plechový žalúdok a neutíchajúcu vytrvalosť.

To, že viac ako 30 rokov od novembrového karnevalu, tu v podstate stále vládnu ľudia minulého režimu a ich deti, by nás nemalo prekvapovať. Svet sa okrem iných členení delí aj na dve podstatné skupiny: karieristov a tých, ktorým sa kariéra hnusí, je im na obtiaž a nemajú o ňu záujem. Domnievať sa, že karieristi budú v novej dobe čestnými a zásadovými ľuďmi, bolo tiež súčasťou politického karnevalu, ktorého sme sa zúčastnili. Karneval sa však už skončil, a preto by sme mali pochopiť, že v monarchii sa môže náhodou dostať čestný a mocou neopitý človek na trón, avšak v demokracii je táto pravdepodobnosť veľmi nízka.

Demokratická politika priťahuje práve tie živly, s ktorými sa v škole za socializmu príliš nikto nebavil. A ak áno, tak nie spôsobom, aký považovali tieto živly za úmerné svojej dôležitosti a ambíciám. Doba im dnes opäť prihrala parádny part. Žalúdky sú v pohode, všetko je premlčané. Ide sa ďalej. Nie je čas na prílišné obzeranie sa. Kto sa v politike príliš obzerá, ten môže skamenieť. A to by predsa tej dobrej strane neposlúžilo.

AUTOR: Branislav Michalka

ZDROJ: Christianitas